

FIKİR PERVER

Fikir, Sanat ve Edebiyat..

SAYI 43 ŞUBAT 2023

Deprem

İnsan* olduğumuzu hatırladığımız zaman;
hayata beyaz bir sayfa açabiliriz...

**Huy ve ahlak yönünden üstün nitelikli.*

Tarih: 06.02.2023

Saat: 04.17

6 Şubat Pazartesi... Güneşin doğmasına ortalama 3 saat kala karanlık olan gece daha da karanlık oldu ve o gün ülkenin hiçbir yerinde güneş doğmadı. Gün ışığı girmedi hiçbir evden içeri. O gün bugündür karanlıktayız. Açamadık ışıkları, aydınlatamadık çocuklarımızın, kardeşlerimizin, anne babalarımızın, diğer canlıların dünyasını. Beceremedik, yapamadık, yaşatamadık, yaşayamadık.

Biz oradaydık o gece, saatler 04.17'yi gösterdiğinde evimizde sevdiklerimizle birlikteydik. Hepimiz uyuyorduk, kimimiz yeni uyumuştuk, kimimiz o gün hastaydık, yorgunduk erken uyumuştuk, kimimiz biraz önce tuvalete kalkıp tekrar sıcak yatağımıza dönmüştük, kimimizin düğünü vardı, düğün yorgunluğuyla zor atmıştık kendimizi yatağa, kimimiz şehir dışından çocuğumuz geldiği için o gün bir bardak fazla daha çay içip geç uyumuştuk, kimimiz ertesi gün mesaiye, okula dinç gidebilmek için her şeyimizi hazırlamıştık, kimimiz gece geç vakte kadar çalışıp yorgunluktan yatağa dahi gidemeyip uyuyakalmıştık, kimimiz gece rahatsızlandığımız için hastaneye gitmiştik, hepimizin farklı farklı hikâyesi vardı.

Yaşlarımız kaç mıydı? Sizlerin yaşı kaçsa bizim yaşımız da o kadardı. İsimlerimiz mi? Sizlerin isimleri neyse bizim de isimlerimiz oydu. Hepimizin hikâyesi, hayalleri farklı farklıydı; ama tek bir ortak noktamız vardı. O gece 04.17'de hep birlikteydik. Hep birlikte yıkıldık, hep birlikte düştük, hep birlikte karanlığa gömüldük ve o günden sonra hiçbirimize güneş doğmadı, o günden sonra hiçbirimize güneş doğmadı, o günden sonra hiçbirimize güneş doğmadı... Bu sözü unutmayın olur mu?

O GÜNDEN SONRA HİÇBİRİMİZE GÜNEŞ DOĞMADI.

3 yaşındaydım ben. Senin üç yaşındaki hâlin gibi ben de üç yaşındaydım. Patates kızartmasını, çikolatayı, arabaları çok severdim. Bir de emziğim olmadan uyuyamazdım.

28 yaşındaydım, yeni evlenmişim. Düğünden çıkıp evime yeni gelmişim. O evde huzurlu bir yuva hayal etmişim. İki çocuğumuz olacaktı, öyle düşünmüştük.

13 yaşındaydım, gözlerim görmüyordu, gerçi o gece o saatte hiç kimse bir şey görmüyordu. Okumayı öğrenmişim, kendi hikâyemi yazıyordum, belki bir gün kitap olur hayatım diye.

17 yaşındaydım, kulaklarım çok işitmiyordu, hiçbir sesi duymuyordum. Bundan dolayı işaret diliyle konuşurdum arkadaşlarımla. Hiçbir şey duymadım ben.

78 yaşındaydım, yatağa bağımlıydım, kalkamıyordum ben yataktan. Hareket edemiyordum.

7 yaşındaydım, okumayı yeni çözmüştüm. Her şeyi okumaya başlayacaktım, tüm kitapları...

62 yaşındaydım, hiç kimseyi tanımıyordum, hep eskileri arıyordum. Unutuyordum sürekli her zaman ve her şeyi unutuyordum.

45 yaşındaydım, iki çocuğum üniversite okuyordu. Ben de onları okutabilmek için gece gündüz çalışıyordum. O gece de işyerindeydim, çocuklarımın bu ülkeye faydalı insanlar olmaları için çalışıyordum.

5 yaşındaydım, bulunduğum ortamı güzelleştirmeye çalışırdım. Biri üzgünse yanına gidip onun kucasına yatarım, biri mutluydu mutluluğunu paylaşırdım, çocukları korumaya çalışırdım ve oyun oynamayı çok severdim. Ben mi? Yok insan değilim ben, sadece bir köpeğim.

23 yaşındaydım, yeni öğretmen olmuşum. Çocuklarıma dürüstlüğü, iyi kalpliliği, her koşulda mücadele etmeyi anlatmaya çalışırdım.

Peki ya siz?

Uyudunuz mu?
Hayal ettiniz mi?
Duydunuz mu?
Gördünüz mü?
Hareket ettiniz mi?
Okudunuz mu?
Unuttunuz mu?
Çalıştınız mı?
Çevrenizi güzelleştiriyor musunuz?
Dürüst müsünüz?
İyi kalpli misiniz?
Mücadele ediyor musunuz?
Ne yaptınız? Ne yapıyorsunuz?

Uyuyorsanız, hayal etmiyorsanız, duymuyorsanız, görmüyorsanız, hareket etmiyorsanız, okumuyorsanız, unutuyorsanız, çalışmıyorsanız, çevrenizi güzelleştirmiyorsanız, dürüst değilseniz, iyi kalpli değilseniz, mücadele etmiyorsanız gün ışığı hiç doğmayacak canlıların üzerine. Şimdi kızacaksınız bize; ama biz siziz. Siz neyseniz biz oyuz. İsimlerimiz, yaşlarımız, hikâyelerimiz aynı, içimizdeki duygular aynı, sevinçlerimiz, hüznlerimiz hep aynı. Ama diyeceksiniz... Ama şu var, ama bu var, ama yönet... Şşşşt sadece türküyü kulak ver, gözlerini kapat ve türküyü dinle;

Lütfen önce türküyü dinle, bizi ve yaptıklarımızı hatırla.

Kırılma da kanadımız
Asiye çıkma da adımız
Duyan duysun
Bilen bilsin
Gülüm

BÖYLEDİR BİZİM SEVDAMIZ!

Böyledir bizim sevdamız, her ne olursa olsun. Bu ülke bizim sevdamızdır. Eğer ki yukarıdaki soruları dikkate almıyorsan, bu sorulara kendi vicdanından sorular ekleyemiyorsan ve bu soruları vicdanınla cevaplamıyorsan, güneşi doğuramayız biz bu ülkeye. Çünkü vicdan dediğimiz, gözyaşındır ve bizim gönlümüzün umudu sizlerin gözyaşındadır.

Cengiz YOZBATIRAN

ADANA

01

ADİYAMAN

DİYARBAKIR

GAZIANTEP

HATAY

MALATYA

KAHRAMANMARAŐ

ŞANLIURFA

KİLİS

OSMANIYE

Ülkemizin başına gelen deprem felaketi
için çok üzgünüz.

Evini, ailesini kaybeden
herkese başsağlığı dileriz.
Yaralarımızı bir an önce hep birlikte
sarabilmeyi umut ediyoruz.

FİKİRPERVER AİLESİ